

Un concurs la care au participat elevi de la șapte licee

Tineri în pădurile Europei

Luna trecută, pe data de 25 aprilie, s-a desfășurat etapa județeană a concursului european „Tineri în Pădurile Europei”, organizat de Romsilva, în parteneriat cu Asociația pentru Dezvoltare Comunitară Durabilă Alutus și Ministerul Educației Naționale.

Etapa s-a desfășurat la Palatul Copiilor și Elevilor Oradea, sub coordonarea directorului Peter Dan Nicolae, cu sprijinul ing. Mircea Faur, din partea Direcției Silvice Bihor, și prof. Carmen Filip, de la Palatul Copiilor și Elevilor Bihor. Au participat nouă echipe formate din câte trei elevi din

ciclu liceal, pregătiți de profesori coordonatori de la Colegiul Național „Avram Iancu” Ștei, Liceul Teoretic „Constantin Șerban” Aleșd, Colegiul Tehnic „Ioan Ciordaș” Beiuș, Colegiul Agricol nr.1 Valea lui Mihai, Palatul Copiilor și Elevilor Oradea, Colegiul Național „Teodor Neș” Salonta și Liceul cu Program Sportiv „Bihorul”. Competiția s-a desfășurat într-o atmosferă de fair-play total, iar câștigătorul etapei, după o luptă foarte strânsă, a fost un echipaj de la Colegiul Național „Avram Iancu” Ștei, coordonat de prof. Luminița Andru. Trebuie menționat că toate echipele au dat dovadă de o foarte bună pregă-

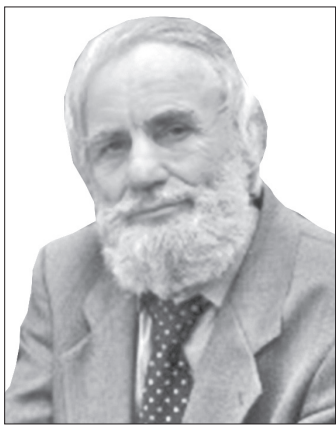

tire. Câștigătorii s-au calificat la etapa a II-a - preselecția națională, care se va desfășura în 12 mai, la sediul Direcției Sil-

vice Bihor. Toți participanții au primit diplome și premii din partea Direcției Silvice Bihor. ■ R.C.

Amintiri de la ziarul Crișana

Moartea lui Victor. „Artificiul gazetăresc”

Lucram de vreo patru luni în Corectură, încercasem să mă integrez în colectiv, cum se spunea, deși îmi apăream mie însumi ca un intrus sadea acolo, fiindcă reușeam cu greu să-mi înnăbuș anumite complexe de... superioritate: că de, publicasem prima carte („Dezvăluiri”) în vara lui 1989, iar în anii ce trecuseră de la debutul poetic, îmi apăruseră de mai multe ori poezii, epigrame și articole în paginile titratului cotidian județean, ca și în revista de cultură Familia, fusesem laureat al mai multor concursuri și festivaluri literare din țară, mă rog, nu prea „rimau” toate astea cu umila și „mignona” condiție din tipografie. Cu toate că mă mai... încuraja uneori gândul că și Marin Preda fusese la început corector, iar poetul Petre Stoica scrisese chiar o carte despre această ocupație, care consta în citit – urmărit – corectat gramatical materialele din pagini ale altora. Considerația mea față de unii, ori lipsa acesteia față de alții aproape că se anulau reciproc, să zic așa, pentru că nu interesa pe nimeni și trebuia să-mi țin nasul, vrând-nevrând, în aerul impregnât de mirosul iute al cernelei tipografice. Uneori ascultam poveștile hâtrilor ziarști

Gh. Popa și Al. Negru, despre cum apărea ziarul înainte de '89, cu ce riscuri și probleme se confruntau uneori, când orice greșală, comisă cu voie sau fără voie, putea avea urmări neplăcute, dar nu chiar grave. Mă acomodasem cu huruitul mașinilor, aveam amici printre tipografi, iar despre unul, de vreo 30 de ani, Victor îl cheama, chiar scrisesem o poezie „funestă” (apărută în săptămânalul „Crișana plus”), pentru că bietul om murise lovit în moalele capului de niște haidamaci, după ieșirea dintr-un local, în cartierul „Nufărul”. Se cam încingea la vorbă, își argumenta cu patos punctele de vedere și spunea lucrurilor pe nume, „verde-n față” („cum faci și tu, Sandu, ar trebui să înființăm Partidul Verzilor” - îmi zicea odată), clipind des din ochii lui albaștri... Dar să revin la treburile... corectoriale, la, nu-i așa, concretețile ca atare. Când intram în micul birou, la ora 17.30, încercam din răspuț să fiu amabil cu majoritatea (trei) colege și, cum arătam mai sus, ne mai ieșea, așa, și câte-o glumiță, fie ea și muzicală, jocuri de cuvinte și-alte cele, deconectante, rar câte-un vinișor sau bericică, mai spre final, când paginile erau citite. Șefuleața nu mă scotea din „Sândoi”, dar țenteanca de Corinela-mi zicea „Sânduț”, chestii de nuanțări semantice, cum s-ar zice. Vă promiteam s-aduc vorba scrisă despre acel „artificiu gazetăresc”, invocat în preambul. Ei bine, când se născuse fiica mea cea mică, Viorela, prin cezariană, obstetricianul medic șef de secție îmi spusese, privindu-mă fix, cu asprime, parcă, de parcă și mie-mi revenea o parte din vină: „Domnule, fetița dumitale a înghițit lichid

amniotic, plămâni trebuie aerați încontinuu, alveolele nu-i sigur c-o să-și revină, și se află în fața a trei șanse de prognoză medicală: e posibil să nu supraviețuiască, să aibă probleme cu plămâni toată viața sau, în cel mai puțin probabil caz, să-și revină complet!”. După ce m-a pălit în cordul din dotare cu asemenea... prezumții parțial fataliste, bravul cadru medical a-nghițit în sec, plecându-și ochii și trosnindu-și mâinile, după care, ușor-ușor, mă privi cu coada ochiului drept, așteptând - nederanjat de bubuiturile ce-mi răpăiau în piept - să îngaim ceva, chiar dacă eram pe punctul de-a mă suspecta de... apoplexie!... „Nu-mi ziceți să fiu tare, să sper că..., mă rog, să văd partea plină a paharului!” i-am bâiguit în gând, căci buzele-mi erau strânse, ca lipite cu prenzandez. Am făcut câțiva pași, m-am uitat spre locul unde era fetița, îi vedeam fețișoara printre firele de la perfuzii sau ce erau, parcă i se ițise un firav surâs, văzut doar de mine... Am simțit sub cămașa learcă o cutremurare, din cap până-n tălpi, iar pe pielea mea, ace nevăzute scriau - ca-n colonia penitenciară a lui Kafka - o frază: „Fetița mea Viorela (îi pusese acest prenume în amintirea unui frate al meu, mort opărit la etatea de un an, o lună și 18 zile) trebuie să trăiască, trebuie să fie sănătoasă, trebuie, trebuie, trebuie!...” L-am rugat, cu glasul găuit, pe medic, să facă tot posibilul să-mi salveze fetița, să-și închipuie că e copilul lui. Era pe la vreo opt seara, am plecat glonț acasă și-am stat cu capul în palme, căutând o soluție, o ieșire, îmi tremura în față surâsul acela firav al fetiței... Și, deodată, din vâjăitul neuronilor ce-mi hărțuiseră luciditatea și

discernământul, s-a înfiripat o infimă și timidă idee, care începea să prindă, din ce în ce, contur. Îmi era clar că singura șansă pentru salvarea Viorelei era, pur și simplu, responsabilizarea la maximum-maximum a medicului obstetrician. Mi-a fost de mare ajutor faptul că știam că soția șefului de la ziar, respectiv cea a medicului, erau (Evrika!) surori! Așa că m-am apucat și-am scris un articol vibrând de pozitivitate și laudativ la adresa „oamenilor în halate albe”, care făcuseră „ca mama cu fetița ei Viorela Sfârlea să plece, în curând, sănătoase, din spital!...” Articolul a apărut, cu promptitudine, a doua zi (mde, gradul de rudenie - așa calculasem lucrurile), iar medicul obstetrician, după ce a citit articolul, s-a luat cu mâinile de cap, după cum avea să-mi spună, pentru că realitatea era cu totul alta, adică nici nu se știa, măcar, dacă nou-născuta va supraviețui! După vreo trei-patru zile, bravul medic mi-a spus, cu un fior de (legitimă, nu-i așa?) enervare în glas: „Știi dumneata că după ce a apărut articolul ăla, io am stat zi și noapte lângă fiica matale și-am făcut tot ce era omenește și medical cu putință ca să-și revină și să plece cum ai scris în articol, sănătoasă acasă?” Mai târziu mi s-a spus că am procedat... „jidănește”, având în vedere că am aruncat cariera obstetricianului (credibilitatea lui, ca medic) în ghearele riscului. Doar că eu răspundeam doar atât, cu o invariabilă și de nezdruncinat întrebare: „Dumneavoastră nu ați fi procedat la fel de v-ați fi aflat în locul meu (dacă se... aliniau stelele!) pentru a vă salva copilul!?”

■ Alexandru SFÂRLEA

Pompierii au intervenit timp de șapte ore Incendii în Munteni și Ponoară

În perioada 28 - 30 aprilie, echipajele Stației de Pompieri Aleșd au desfășurat trei operațiuni de stingere a incendiilor provocate, cel mai probabil, de utilizarea focului deschis în spații deschise fără respectarea normelor de apărare împotriva incendiilor.

Astfel, sâmbătă, în jurul orei 16.40, pompierii Stației Aleșd au fost mobilizați pentru stingerea unui incendiu izbucnit la o pădure de pe raza localității Munteni, eveniment soldat cu arderea unei suprafețe de circa patru hectare litieră pădure de foioase. În cursul nopții de duminică spre luni, în jurul orei 00.50, echipajele aceleiași subunități au intervenit pentru localizarea și lichidarea unui incendiu ce se manifesta la aceeași pădure, la o distanță de aproximativ 5 kilometri față de locul izbucnirii incendiului din data de 28 aprilie. Timp de aproximativ șapte ore, pompierii militari au acționat cu mijloace de primă intervenție (bătătoare, lopeți de cauciuc, vermomorele cu apă și alte mijloace specifice unor astfel de intervenții) pentru stingerea focurilor de incendiu, operațiunea fiind deosebit de dificilă din cauza configurației terenului (pante abrupte, teren accidentat), vizibilității reduse și a lipsei surselor de apă. Ca urmare a producerii evenimentului, au ars aproximativ 50 de hectare vegetație uscată, lăstăriș și mărăcișiș. Tot duminică, pompierii militari au localizat și lichidat un incendiu izbucnit la o pădure de pe raza localității Ponoară, comuna Bratca, suprafață de litieră afectată fiind de aproximativ 15 hectare. ■

Despre managementul situațiilor de criză

Asociația pentru Educație și Formare „TopFormalis” din Oradea organizează la Mănăstirea „Sfânta Treime” din Bic, județul Sălaj, în perioada 17 - 19/20 mai, cursul cu tema „Modalități de intervenție în burnout prin psihodramă pentru cadrele didactice”.

Cursul se adresează studenților și cadrelor didactice interesate în dezvoltarea competențelor transversale, gestionarea situațiilor extreme de criză educațională cu care se confruntă și efectele lor distructive asupra propriei personalități. Formator va fi psihologul Alin Crețu, de la Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă „Orizont” Oradea, structura Tileagd.

Cursul este inclus în Oferta Educațională a Casei Corpului Didactic Bihor și se finalizează cu obținerea unei Aderințe aferentă celor 20 de ore de formare profesională continuă.

Informații suplimentare se găsesc pe topformalis.blogspot.ro.

■ R.C.